

JELENTŐSÉGTELJES ÁLOM

1868. augusztusában Bartle Creekben tartózkodva, azt álmodtam, hogy jókora tömeggel voltam együtt. A tömeg egy része utazásra készült. Színültig megrakott szekerekkel indultunk útra. Amint haladtunk, az út emelkedni látszott. Az egyik oldalán mély szakadék tátongott, a másikon meg magas, sima fehér fal nyúlt a magasba, mintha bevakolták volna. {2T 594.1}

Tovább haladva, az út egyre keskenyebb és meredekebb lett. Egyes helyeken annyira leszűkült, hogy beláttuk, lehetetlen kocsikon utaznunk tovább. Kifogtuk a lovakat, a poggyász egyik részét átrakva a lovakra, lóháton folytattuk az utat. {2T 594.2}

Tovább haladva, az ösvény még keskenyebb lett. Kénytelenek voltunk a falhoz simulni, nehogy a keskeny ösvényről a mély szakadékba zuhanjunk. A lovakra rakott málha azonban a falhoz szorult és a szakadék felé taszított minket. Attól tartottunk, hogy a mélybe bukunk és összezúzzuk magunkat a sziklákon. Levágtuk hát a málhát a Javakról, ami aztán a mélybe hullott. Lóháton folytattuk utunkat, olykor halálra rémülve a keskenyebb helyeken, hogy elveszítjük az egyensúlyt, s a mélybe bukunk. Ilyenkor mintha valaki kantáron fogta volna a lovakat. Mintha átvezettek volna a veszélyes szakaszon. {2T 594.3}

Amint az ösvény tovább szűkült, úgy határoztunk, hogy veszélyes lenne a további lovaglás, ezért hátrahagytuk a lovakat, s gyalog, libasorban folytattuk az utat, egymás lábnyomába lépkedve. Itt vékony köteleket bocsátottak alá a hófehér fal tetejéről. Ezeket mohón megragadtuk, hogy segítsen megtartani egyensúlyunkat. Ahogy tovább haladtunk, a kötelek is velünk vonultak. Végül az ösvény annyira szűkült, hogy biztonságosabbnak véltük, ha mezítláb folytatjuk az utat. {2T 595.1}

Kis ideig így meneteltünk. Rövidesen jobbnak láttuk, ha harisnya nélkül haladunk tovább. Ekkor azokra gondoltunk, akik nem szoktatták magukat nélkülözésekhez és nehézségekhez. Hol lehetnek ezek most? Nem láttuk őket a csoportban. Minden változásnál néhányan hátramaradtak, s csak azok folytatták az utat, akik már előbb megszokták a nélkülözéseket. Az úton kiállt szűkölködések csak serkentették őket, hogy haladjanak előre. {2T 595.2}

Egyre növekedett a veszély, hogy lezuhanunk az ösvényről. Bár szorosan a falhoz simultunk, mégsem találtunk biztos támaszt lábunknak, annyira beszűkült az ösvény. Ettől kezdve csaknem teljes súlyunkkal a kötelekre nehezkedtünk. Így kiáltottunk: Fönről tartanak fenn minket! A keskeny ösvényen haladó egész csoport ezt ismételte. Megreszkettünk, mikor a mélységből hangos jókedv és tivornyázás hangjai ütötték meg a fülünket. Hallottuk a káromkodást, az ocsmány tréfát, az alantas, gyalázatos nótázást. Fülünkbe zengett az induló és a tánczene hangja. Hallottuk a zeneszerszámok hangját, a harsogó hahotázást, amint átkozódással, keserű zokogással vegyült, s csak még eltökéltebben igyekeztünk fennmaradni a keskeny, nehezen járható ösvényen. Az idő javarésznél most már teljes súlyunkkal a köteleken csüngtünk, s ezek egyre vastagodtak, amint előre haladtunk. {2T 595.3}

Észrevettem, hogy a szép fehér falon vérfoltok virítanak. Bántotta a szememet, mikor így elcsúfítva láttam a falat. Ez az érzés azonban nyomban el is tűnt. Rájöttem, hogy ez nem is lehetne másképp. Mert akik utánunk jönnek, látni fogják, hogy mások is végigjárták már a keskeny, nehezen járható utat előttük, s megértik, hogy ha mások előre haladtak itt, ők is képesek rá. S mikor vér serken lábukból, nem alélnak el a csüggedéstől. Hanem, amint ott látják a falon a véryomokat, tudni fogják, hogy mások is elviselték ezt a fájdalmat. {2T 596.1}

Végül széles hasadékhoz érkeztünk, ahol ösvényünk véget ért. Nem volt már semmi, ami irányítaná lábunkat, semmi, amire léphettünk volna. Teljesen a kötelekre kellett hagyatkoznunk, melyek addig egyre vastagodtak, míg derékvastagságúvá nem nőttek. Itt egy ideig tanácstalanok s csüggedtek lettünk. Félnk susogással kérdeztük egymást: Mi tartja fenn a köteleket? Férjem közvetlen előttem haladt. Kövér izzadság cseppek peregtek arcáról, nyak és homlokerei kétszer olyan vastagok voltak, mint azelőtt, és elfojtott, kínos nyöszörgés hangzott ajkáról. Az én arcomról is csurgott a verejték, és olyan gyötrelmen mentem át, mint soha azelőtt. Félelmetes tusa állt előttünk. Ha itt csődöt mondunk, hiába viseltük el az út nélkülözéseit. {2T 596.2}

Előttünk, a hasadék szemközti oldalán szép zöld, kisarasznai magas pázsit terült el. Bár napot nem láttam,

mégis ragyogó, selymes, színaranyhoz, ezüsthöz hasonló fénysugarak árasztották el a pázsitot. Életem folyamán semmit sem láttam, ami a mező szépségéhez s dicsőségéhez fogható lett volna. Elérjük-e a célt? – ez volt aggodó kérdésünk. Ha a kötél elszakad, menthetetlenül elveszünk. Újra hangzott a vajúdó kérdés: Ki tartja fenn a köteleket? Pillanatra haboztunk, hogy megkockáztassuk-e? Majd így kiáltottunk: „Egyedüli reményünk, ha teljesen a kötéltre hagyatkozunk. Ez volt a támaszunk végig a nehéz úton. Most sem fog cserbenhagyni bennünket.” Mégis tovább tétováztunk és gyötrődtünk. Akkor elhangzott a szó: „Isten tartja a kötelet. Nincs mitől rettegnünk.” A mögöttünk jövők is elismételték e szavakat, s hozzáfűzték: „Isten nem hagy cserben. Hisz eddig is biztos kézzel hordozott.” {2T 596.3}

Ekkor férjem átlendítette magát a félelmetes hasadékon a túlán fekvő, gyönyörű rétre. Én is azon nyomban követtem. És oh, mily megkönnyebbülést és Isten iránti hálát éreztem! Hangokat hallottam, amint diadalmasan magasztalták Istent. Boldog voltam, tökéletesen boldog. {2T 597.1}

Fölébredtem és éreztem, hogy minden idegszálam reszket a nehéz útszakaszon elviselt aggodalomtól. Az álmhoz nem kell magyarázat. Olyan mély benyomást tett rám, hogy valószínűleg minden mozzanata élénken megmarad bennem, míg lesz emlékezetem. {2T 597.2}

***** {2T 597}